

Kjære 1950-russ!

Det gav ei rar kjensle å lesa "skrivet" til Per. Person etter person steig fram frå namnelista og knytte til seg andletsdrag, minne og kjensler. Bilete som ligg langt attende i tida og liksom høyrer heime i ein annan tidsalder.

Med meg har mykje hendt i mellomtida. Skal tid målast i oppleving heller enn i månader og år har eg alt levd lenge. Det har vore eit stort privilegium. Ikkje slik at alt har vore "godhende", langt derifrå, men fordi mykje menneskeleg er blitt meg kjent. Livet har vore ein hard, men rik læreprosess. Eit utgangspunkt var at eg ein augustdag 1946, medan rektor las resultatet av opptaksprøva, sat gøymd bak eit tre i Prestegardsmoen. Det var mykje manglande sjølvtru å lappa på, mange mentale sperrebommar å kliva over, mange "Jantelovske" haldningar å slåss med og mykje falsk "bygdatryggleik" å gi avkall på før ein kunne leggja nokre sprengde grenser bak seg og leva ut noko av det som bur lengst inne.

Til det har eg hatt god hjelp. Ikkje minst ei utruleg kona som heiter Birgit. Gjennom 35 år har eg freista å tyna henne med argument mot sider ved livet ho har sett og eg ikkje. Heldigvis har eg vore mykje på vikande front. Dessutan har eg 5 born (2 jenter, 3 gutar) som er dei beste i verda, føler meg ikkje ein gong som myrsnipe når eg seier det. Dei har gitt meg ein skulegong som er slik at dei siste 30 åra har gått med til å bli kvitt det eg lærde dei første 20. I alle høve følest detslik i tunge stunder. Men så har då generasjonskløfta heller ikkje blitt større enn at det går greitt å skreva over - begge vegar. Og av alt det store eg har opplevd var det å ha 5 tenåringar i huset, saman med ei horg vener, det aller største. Øydelagde møblar, skamfarne parkettgolv, knuste ruter, vake-netter og 100 decibel har vore ein rimeleg pris for å få følgja 5 born i rivande vekst og utvikling, for tiltru og åpenhet, for glede og gråt isaman, for stoltheit over framgang, for samspel i ei seilskute i storm på Nordsjøen og for det å veta seg far til fem vaksne, storveges menneske.

Etter gymnaset enda eg på Norges Veterinærhøgskule. Mor mi hadde tjuvlånt vitnemålet og sendt falsk søknad. Ho var redd einaste barnet skulle fara til Tyskland og studera medisin slik han hadde lyst til. Dyr har eg aldri vore særleg interressert i. Eksamen har eg mest nytta som inngangsport til menneskeleg hopehav. Som dyr-lækjar tyktest meg bøndene gjevare enn dyra deira. Og mellom bønder har eg mange av mine beste venner, og mange gilde og store menneske har eg møtt i den krinsen.

Etter 8 år i ein "superpraksis" i Nord-Rogaland, med arbeid omtrent natt og dag, pakka me snippeskja og drog til Asker der eg håpa på finare dagar med stilling i eit farmasøytisk firma. Men det vart snart på seg. Det vart til at eg gjennom 10-12års tid fekk høve til heilt frå botnen å byggja opp eit av dei største farmasøytiske firma i landet. Der er eg framleis med i styret. Då eg takka for meg hadde me omlag 40 tilsette og heldt hus i ein 100 år gammal patri-sierbustad med 10 mål park midt i Drammen by. Dette var eit arbeid som gav meg dei rikaste og mest lærerike åra av mitt liv. Men krava var også store, både i timar og innsats. Då borna tok til å presentera seg når eg kom heim vart det klart at noko måtte gjerast.

Me pakka sakene, kjøpte Colin Archer seilskøyte og for til Stord der eg tok til som distriktsveterinær jan. 1977. Der bygde me ein heim utan andre hus i sikte, med eiga strandline til fjorden, hamn til båten på eine sida og eit aure-tjern på andre sida av tomta. Dette vart ein fristad for både unge og eldre. Gode minne har me med oss, ein son og gode venner er att.

Stord vart ikkje siste stoppestad slik me trudde. Det kom bod frå Bergen om at dei trong mellombels hjelp på Fylkesveterinærkontoret. I Bergen stortrivdest både Birgit og eg. Det som var meint å vara

1 år vart strekt til 1½. Då hadde me og fått med oss mykje av kulturlivet og det byen elles har å by på. Tanken var å dra attende til Stord der hus og arbeid venta på oss. Men under eit av dei verste regnvera i manns minne (hausten -87) sende eg søknad på ledig distrikt i det fagre og solrike Holmestrand. Loddet kom ut med vinst, men det var med stor tvil me igjen vende nasa austover. - Først skulle me likevel vestover !!! Bilett var kjøpt for Birgit og meg jorda rundt. Permisjon hadde eg fått og nå skulle me som 50 - 60årige ryggsekkjuristar freista å kryssa nokre grenser - i dobbel forstand.

Turen gjekk via Vestkysten av U S A til Hawaii, Fiji, Solomonøyane, Australia, Hong Kong og Perlefloden inn i det lutfattige Syd- og Sydvest- Kina. Der var me snautt 4 veker før me avslutta med 2 veker i Thailand og nokre dagar med tulipanblomstring og samvær med gode venner i Holland.

Heile tida reiste me på billigaste måte, budde på dei billigaste stadene og tinga aldri bilettar eller rom på førehand.

Sjølvsagt var dette ei stor oppleving. Ikkje minst å vera saman med innfødte i øyde jungellandsbyar på stillehavssøyane, bu i sivhytter og delta i urgamle riter - eller å oppleve det Kina som me aldri høyrer om og som få trur på når me fortel. Men ein får nytt perspektiv på eige liv og eige tilvere etter ein slik tur.

Eit Stortingsvedtak sist vår førte til endå eit skifte i min arbeidsdag. Vedtaket sa at me etter 40 år skulle få ei ny veterinærordning i Norge. Men til det krevst mykje førebuing. Ei rekkje ekspertgrupper og eit prosjektsekretariat vart peika ut til å ta seg av førearbeidet. Tidleg i haust vart eg beden om å ta permisjon frå stillinga mi i Holmestrand for å komma til Landbruksdepartementet og leia dette arbeidet.

Eit slikt oppdrag er sjølvsagt eit tillitsvotum som varmer, men og noko av det mest spanande og engasjerande eg noko tid har drive med. Vanskane er mange og store, men det er gildt å vera med å skapa ting - og å gå nye vegar!

Og gildt skal det bli å møte 1950-russen i 1990!

GOD JUL OG GODT ÅR TIL ALLE !

Helsing

Harald Fjøsne

Harald Fjøsne
Sommerro Terrasse 2
3080 HOLMESTRAND

Tlf. 033 - 51137

KJÆRE VOSSA-RUSS FRÅ 1950 !

Ein vil vel helst falla i djup meditasjon når ein ser tilbake på 40 år av eins liv,ei tid som har rúnne " som elv mot os."

"Kvar vart det av alle dei blomar eg såg ifjor?" kan ein spørja. Her får eg saksa eit filosofisk svar frå fader Ibsen:

"Best var det kan hende det gikk som det gikk,- og så får du ha takk da, Gud !"

Mitt neste sitat er følgjande :

"Heldigvis for mannen så svarte søster ja , og nå er mannen gift og har det veldig,veldig bra."

Gode slektsrøter frå Egersund og Jæren vart kopla saman med steinalder ætt frå Bømlo ,og dei har kome med friske renningar.

Vi fekk to jenter og to gutar. Dei har økaffa seg høgare utdanning og er i arbeid.

Det gler sjølvsagt foreldra at det lukkast både med utdanning og arbeid .

Men det er endå mykje gildare at dei framleies set pris på oss om "Håret gråner,og sangens elv flyter mere stille;" og syner det på ymse vis. --- No om dagane går vi og ventar på vårt tredje barnebarn.

Det vart Stord off.lærarskule for mitt vedkomande etter artium.

Sidan har eg teke vidareutdanning i forming,kristendoms-kunnskap og spesial-pedagogikk. Såleis er eg blitt adjunkt.

Fyrste praksisen fekk eg i Brekke i Sogn,sidan fire år på Tysnes,og i 1990 har vi vore 30 år på Nærbø.

No har eg borna til dei fyrste elevane mine her på skulen.

Trass i denne lange tida på same staden meiner eg sjølv då at eg ikkje har ein skikkeleg fiende på Nærbø. (" I envy nobody,no, not I,
And nobody envies me . ")

Og det er mi von at noko av det eg fekk så i eimande vårjord har bore grøde .

Eg må og fortelja at eg kan sjå attende på mest 30 år i klokkeartenesta.Denne teneste gjev eit rikt innsyn i folkelivet,både i glede og i sorg.Såleis er eg fletta saman med folket her på Nærbø-særleg.

Nokon politisk karriere kan eg ikkje skrøyta av. Å vera medlem av råd/utval er vel lite nemnande.

Derimot fekk eg mange år i Nærbø sokneråd og var kasserar der.

Giles er det dei kristne organisasjonane som har gjort bruk av meg,

Frå gymnas-tida hugsar eg visst best samvera i "Solglytt".

Og dei glilde kveldane då heile laget var heime hjå lektor Tveit, lektor Bråthen eller hjå lektor Tylden, gløymer eg visst seint.

Nokon hugsar kanskje at eg vart ein gull-ringa mann i gymnas-tida, og tru var eg som Dovre sjølv, men likevel ikkje så kald som det fjellet, vonar eg. For russa-våren -50 fekk eg jamvel ein klem av vår eine - kvinne på latin/gresk-lina på sjølvaste 17. mai. "Men det er nokså lenge, lenge siden." --- Her får eg slutta mi utgreiing om mitt vi'ta.

Kan ein meir enn berre spå om framtida? Ein kan i alle høve spørja og undrast. Her lyt den kloke Ivar Aasen hjelpe meg med slutt-orda:

"Seg, er det einstad ein Ende paa?"

Og kvat er so utanfyr Enden daa?"

Nei, vesle Vitet rekk ikkje til."

Ei Tru maa stydja upp-under, -"

Med undring over inkarnasjonen ønskjer eg kvar især ei velsigna julehelg og eit fredfylt nytt år!

Så vonar eg de tilgjev at klokkaren heilt til slutt tek med eit heilnorsk julevers av Landstad.

"Guds store under!"

Vi har hans engler hyst.

Krist hos oss blunder,

Guds fred på jord er lyst!"

Ja, la kun høres

Guds barns Halleluja,

la strengen røres

for Krist i Davids stad!"

Nå skal vi føres

med ham til himlen glad!"

Kelsing
Ole Hallaraker.

Volda den 02.12.-89

Hei, - alle saman !

Trur ikkje eg kan fylgja Per Tveit si oppskrift, for eg synest ikkje eg har opplevd så mykje. Det eg hugsar best frå skuletida er nok russerevyen og russetida.

Det vart nok ikkje så store sprell på oss som budde heime. Sjølv om husvertane var strengare før i tida, trur eg nok at hybel - buarane hadde fleire "opplevelsar" enn oss vossingane.

Då eg var ferdig med gymnaset, var eg snar til å pakka kofferten og reise frå Voss. Hadde bestemt meg for å verta sjukepleiar og hadde søkt fleire skular. Alle så langt vekk at eg ikkje kunne koma heim til alle tider.

Eg valde Ullevål Sjukehus, Oslo og der vart eg værande i 7 år.

Tok spesialutdanning som laboratoriesjukepleiar + 2 pliktår.

Medan eg var i Oslo flytta foreldra mine til Volda, der far vart rektor. Spolerte fleire feriar i Volda i regn og skodde, men vart kjend med Magne, som eg seinare gifta meg med.

I 1957 flytta eg til Volda, byrja på sjukehuset her. I 1960 gifta vi oss etter å ha bygd hus. Fekk tre born i full fart :

Jon Ingvald f. 1961, Ingeborg f. 1962, Mari f. 1965.

Var husmor på heiltid til 1968, då måtte eg ut. Byrja på laboratoriet og hadde nokre travle år med mykje vakter, livlege ungar og umulege hushjelper. Mannen min var og mykje vekk, då han han var styrar for for Mørebil sin bensinstasjon.

I 1973 byrja Magne daglegvarebutikk og eg slutta på sjukehuset og vart "butikkdame". Det har vore mykje arbeid, men moro og . Har bygd ut og utvida butikken, og seinare flytta inn i større lokale. Etter å ha gått på K.I. (kjøpmannsinstituttet) og arbeidd fleire år i Oslo og Alesund, har son vår gått inn i butikken.

Ingeborg har gått på gullsmedline, men har seinare utdanna seg til barnevernspedagog. Ho er gift med ein Voldagut,- dei har Andreas 4 år.

Mari, den yngste av borna er sjukepleiar og arbeider på sjukehuset i Lærdal.

Då Jon kom inn i butikken, sa eg farvel til butikkjobben og byrja på sjukehuset. No på med. poliklinikk, så no er eg komen i den gamle tralten og ringen er slutta.

Av fritidsinteresser har det ikkje vorte tid ^{til} alt eg har hatt lyst til. Me har alltid vore friluftsfolk, så helgane har me som oftast vore på farten, unge og "gamle". Eg har alltid vore lesehest og glad i handarbeid og i yngre år var eg med på turn -. No går eg på bading m/ trim.

Foreningskvinne har eg aldri vore, - ikkje politisk heller -, men etter press er eg "sanitetskvinne" som arbeider foreldreomsorga i bygda. Etter at me fekk hytte og båt ved fjorden, går mykje av fritida der. Fiskar og ber stein.

Har alltid likt å reise - på alle måtar - og då borna vart større har me hatt mange utanlandsturar. Magne og eg har begge kvar vår gamle mor som me og gjerne vil bruke tid til, men det vert diverre forlite. Tida går så altfor fort og snart er det vel me som sit og ventar på besøk. I alle fall skal me først til Voss og Feira jubileum. Gler meg til ein Vossatur og til å treffa att skulekameratane mine.

GOD JUL !

Helsing Lidvor Ryste Heltne.

Til Per Inuit.

Takk for telefonsamtale og brev.
Du må forsøke at eg ikkje har brude
tidsfristen for innsending av personlege
data eller gymnaslida. Eg var
søminnna om dette av Björg tiland
i går, så her kjem det ganske
kortfatta:

Etter gymnaset avtente eg først
verneplikta mi som tysklandsoldat
i brigade 511. Eg tok lærarprøva i
Stavanger i 1957. I mellomtida, og
straks etter eksamen var eg lærar ved
Fordalen og Framnes skular på Vossestrand,
i alt 5 år. Frå 1959 og fram til i dag
har eg vore ved Sundve skule, også
Vossestrand. Eg har med andre ord
flytt svært lite på meg.

Eg har spesialutdanning i formning.

Eg gifta meg i 1960 med ei
brønderjente og har fire barn, i
kronologisk rekkefølge frå den eldste:
Forunn, Olav, Torje og Terje.
Hobby: Rosemaling m. a.

Ellis melder eg meg på som deltakar i feiringa
til hausten, og Tingas juleheftet.

Helsing
Olav Holt.

Er det er lett å arbeide med. Det er
harde mange ganger, men er mye mer
frier og fultid her det var lite av. Det
blei hardt sikk. ledgikk etter en virus-
infeksjon. Jo var kjempelekkende den siste
5 år - måtte motet. I juni min fikk vi
innå hjelp av kjukkoster. Jo kom ikke egen
frå utpå laustor, på en måtte reise hjem
etter arbeids tid (2t pr. vd). På den 10 år min var
sikk hadde en ferie i veka. På neste en hel
fjell for en hadde nesten frit ut ein klasse på
29 elever i 7. - (32 i 5. og 6. klasse) så en ut
tridentles sikk. På den 10 år fikk en 1 dag hjelp til
husvask (stovvask bak og vegger) og 1 dag i en
mann med egen med på kikkur rundt Osbraya,
medan kikkur hans tok en ut mot, så en lastning
mangler det ikke på. - Det den som en laste
oss en min - ho en kikkur heile jantfastis-
aldri blaga - spikke prat ville ho ikke vila av,
one måtte heller fortelja kva som skjedde ute,
blant folk. "Eugler fins dom i ja, men var en.

1987 miste en far. På neste
en til Amerika en besøkte fallet vit der
beste. 2 av minne hans dro over på stedet
av 1800 talet og senere ein kikkur. Vi har
store elekt der beste enna her. Den
første laurdag en var der kom det 25
en helste på meg. En familie hadde
heile i 6 timer for å hjelpe meg. Det

var keine heilt utvuleg. H' ja kortalet med
"pölm" betyr svart muskje for dei. Det
var i Himmelpola o Wiscorsin dei fleste
kuddde. Vi hadde phikkelig sommervær
ca 40° heile tida, men o eit isopnesende
fordemper. For aldri opplevd maken dei lygn.
Tia rimpa dei lett o ofte va skriv brev o list
in a ja meg over igjen. Eg for vel over igjen
kjol om eg fekk ein bokke på heimreisen, med
vidlandring og ein ekstra dag i New York.
Eg var dei kjem over igjen. Dei var vore her
sin gang.

Ba' var det bass og bray som kende
i skuletida. Det h knyttet dei Toril, o ho er
bort uti - sa det greis o ikke a shwa mot
om.

Nils Hammersland gjm o ikke på
liste dei. Han h fra Hålandsdalen. Eg leste
hemme hans på ein klasseur dei Hålandsdalen
fullstort. Føtalogen gjm o han under Bergen-
Floraas (Hf. 141433), men ingen listel eller
adresse på o veit ikke om det h den rette Vilo.
Det bli sag? han var lort.

Ellers påtror o i lista via meg. La bok i
alle høve gammalt, sammen med ass, o eg
o ho prøvde se o på nistole.

Herr ma vel o setja
punktum. Vore på julepost, sjal m o o jensen
med mitt skriv.
Det skal bli gitt a
brevet igjen.

Jens Erik Perik
© Sundtsgt. 52 0004 Bg.

Vossaruss 1950 - 1990

Kjære Per!

Alta nov. 1989

Håper det blir noe av juleheftet!

Jeg har ikke vært på Voss siden 1950 og har ikke hatt ^{serlig} kontakt med russekamerater siden. Jeg savnet endel navn på din liste så det må være noen som er gått bort på disse årene.

Det er for tidlig for meg å si om jeg kan komme til 40-års jubileet. Det koster nok så meget å reise så langt.

Det var tilfeldigheter og krigen som gjorde at jeg havnet på Voss Landsgymnas. Mine foreldre med 8 barn kom som evakuerte fra Alta til Øystese for jul i 1944. I Øystese gikk jeg i 7. klasse et halvt år og på realskole i 2 år.

Nærmeste gymnas var på Voss. Og der møtte man opp nervøs og usikker og skulle finne seg hybel. Mor var med, og vi gikk først og snakket med rektor Bøygum. Han var snill og positiv og mente det var best å bo litt utenfor Vangen! Derfor havnet jeg hos familien Grøe på Gjernes. Året etter kom søsteren min, Anna til Voss og fikk bo i samme hus. Foreldre og søsøsken flyttet tilbake til Alta den høsten.

Det er ikke helt fritt for at skoledagene kommer i bakgrunnen når jeg tenker tilbake på gymnastida. Livet på en Vossa-gård og at vi følte oss nesten som familie-medlemmer der, er minner som stadig kommer tilbake.

Eli og hennes familie tenker jeg også tilbake på med glede og takknemlighet. Jeg var mange ganger med Helga hjem til Gtre-Ålvik de 2 siste årene, fordi jeg ikke kunne reise hjem til Alta annet enn i sommerferien. Der følte jeg meg alltid så velkommen.

Voss Lunds gymnas var en skole med ambisjoner. Lektorene var sansvittighetsfulle og æreljære og man må vel si det samme om elevene. Tallefall har jeg ment at skolen hadde æren for at det gikk så bra til artium for mitt vedkommende. Jeg likte matematikk og fysikk best og syntes Ryste var en knakende kjikkelig lærer.

Vi elever ble nok best kjent med hverandre i russetida på grunn av alle arrangementer som skulle avvikles. Foruten gikk det sikkert utover eksamensresultatet. Er glad for at russeturen var en sight-seeing-tur i Norge. Har ikke hatt anledning til å ta en slik tur hverken for eller siden. Det var trist å ta farvel med klassekamerater og resten av russegjengen etterpå.

Etter artium reiste jeg hjem. Måtte ha tid på meg for å finne ut hva jeg skulle gjøre videre. Hadde akkurat for lite penger til å komme inn på lukkede studier.

I 1952 kom jeg inn på farmasi og tok den plassen. Der ble jeg ferdig i 1956. I 1955 var Aeta apotek blitt opprettet og jeg fikk fast ansettelse der med en gang. Har arbeidet der siden, med unntakelse av noen år hvor jeg var hjemme med små barn. Det har vært en fin arbeidsplass og jeg har aldri angret på at jeg valgte det yrket.

I 1962 giftet jeg meg med Per S. Johannessen. Han ble utdannet til flyver i Little Norway, Canada under krigen, men arbeidet i privat familiebedrift i de årene vi var sammen. Han døde i 1978.

Vi fikk 2 sønner:

Svein Tver f. 1963, bilmekaniker i forsvaret, bor på Forsangmoen med samboer Rita og datter Katrine f. 1988.
Per Kristian f. 1965, jagerflyver i forsvaret, holder til på Bodd flystasjon.

40 år er egentlig veldig lang tid, men uinvendig synes man ikke at man er blitt noe eldre. Jeg er frisk og har arbeid. Hårfargen, hørselen og synet er nok ikke så skarpe som i 1950. Tidligere syler er for det meste strickning foran TV, men jeg går turer til fots og på ski og sykler om sommeren.

IV

Jeg er glad for de årene jeg gikk på Voss. Da mine gutter gikk på gymnas forsto jeg enda bedre hvor heldig jeg hadde vært.

Vi var så få jenter i klassen og måtte holde sammen mot den svære guttegjeng. Vi var ikke blide når de drev og plaget frøken Storsrud i tysk timen. Jeg lurer på om Helga husker den gangen hun lå syk på hybelen og blødde neseblod. Eli og jeg kom på besøk, det var blod overalt. Eli besvinte, men kom seg igjen slik at vi sammen sprang for å få tak i lege. Dagen etter gikk vi opp med middagsmat, men da var Helga blitt hentet hjem. Vi måtte tilbake til kaféen med maten i spannet.

Husker aldri en vits så jeg har ikke noe i den retning å komme med. Når det gjelder politikk så er jeg temmelig vinglete og i moralske synspunkter "gammeldags". Filosoferer nok en del over jordens fremtid og er ikke så optimistisk som i 1950. Har ikke noen sterke meninger om hvordan eller hva man skal gjøre, men naturvern og miljøvern er jeg opptatt av.

God jul!

Hilsen Marie

Marie Johannessen (Thomassen)

Tyttebærveien 54

9500 Alta

Tlf. 084 30092

Magne Kaldestad
Øvre Våganeset 12
5083 Øvre Ervik
Tlf. (05) 18 21 90

Bergen, 4. desember 1989

Kjære Vossaruss 1950

Etter sterk anmodning fra Per Tveit skal jeg forsøke å fortelle litt om det som har skjedd med meg siden vi var russ.

Per Tveit mener at det er en god idé å fortelle litt om gymnastiden på Voss. Jeg vil avstå fra det, men som jeg senere har fått vite, var jeg stort sett en glad gutt.

Som de fleste mannfolk avtjente jeg militærtjenesten snarest mulig etter bestått eksamen. Jeg tjenestegjorde i Hæren i tiden 1.9.1950 til 31.10.1951. Jeg var i Fredrikstad den første tiden, fra våren 1951 i Flensburg, Tysklandsbrigaden. Jeg likte meg ikke særlig godt i militæret - hadde mange tunge stunder. Likevel gjorde jeg visst nok en bra innsats. (Merkelig nok fikk jeg ofte god plassering i lokale militære løp, gjerne nr. 2 eller 3. Så vidt jeg husker lå jeg ofte en plass eller to foran Torstein Kvamme.) Jeg avanserte til Korporal den 1.4.51 og til Sersjant den 1.10.51.

Mens jeg var i militære, hadde far ordnet med at jeg fikk jobb da jeg ble dimittert. For skoleåret 1951/52 var jeg "konstituert lærer i Lånefjorden krins i Vik i Sogn". Det ble ikke så vellykket, for jeg var plaget av rygg- og isjias-smerter hele vinteren. (Skade pådratt i militæret?) Ved påsketider 1952 måtte jeg avslutte min lærergjerning.

Jeg ble innlagt på Voss Sjukehus, med. avd. i Haugamoen. Der fikk jeg diverse behandlinger. Jeg ble også sendt til spesialist i Bergen. Jeg gikk med støttekorsett i noen år.

Far mente jeg måtte få meg en utdanning, og ville gjerne at jeg skulle prøve å komme inn på lærerskole. Men det ville ikke jeg. Skoleåret 1952/53 gikk jeg på Handelsgymnasiet i Bergen, og våren 1953 "besto jeg avgangseksamen ved det 1-årige student-kursus."

Min utdanning var fremdeles noe mangelfull. Jeg begynte derfor høsten 1955 på en 3-årig aftenskole ved Revisorskolen i Bergen. Det var ganske hardt, men jeg fikk eksamen våren 1958.

I august 1953 ble jeg ansatt som beregnerassistent i Norsk Kollektiv Pensjonskasse A/S (NKP) i Bergen. Der lærte jeg en god del om pensjonsforsikring. Jeg oppførte meg så bra at jeg våren 1954 ble forflyttet til depot- og regnskapsavdeling. Der førte jeg hovedbok og laget utkast til årsregnskap. Dessuten utarbeidet jeg en del statistikker. Men det viktigste og mest arbeidskrevende området var kapitalplasseringer (pantelån, ihendehaver-obliasjoner og aksjer). Selskapet var i sterk vekst og jeg fikk etter hvert større oppgaver.

Jeg reiste mye i forbindelse med finansiering av bl.a. industribedrifter - den første tiden mest på Vestlandet, i Oslo-området og Østlandet. Ved vårt Oslo-kontor ble jeg etter hvert kjent som den "alvorlige unge mann".

Arbeidet har vært svært interessant og jeg har til tider jobbet ganske intenst og hardt. Etter hvert fikk jeg ansvaret for selskapets totale kapitalplasseringer.

Pr. 1.1.1990 skal NKP og Hygea fusjonere, og hovedkontoret for det nye selskapet VITAL, skal være i Fyllingsdalen. Jeg har fått tilbud om førtidspensjonering. Jeg antar at det fra nyttår kan føyes h.v. til min tittel.

Jeg giftet meg i juni 1957 med en pike fra Bergen Hun er Vekt. Vi er fremdeles lykkelig gift. Vi har 3 barn, alle Fisker. (Jeg er Stabukk).

Bjørn er født i 1958. Han jobber ved Narvesens hovedkontor i Oslo. Han er gift og har en datter Cathrine som er født i august 1987. Hun er skjønn.

Siri er født i 1961. Hun jobber i Kredittkassens fondsavdeling i Oslo. Hun har tidligere jobbet ved Kredittkassens avdelinger i Bergen og London.

Grethe er født i 1965 og jobber i Landsbanken i Bergen.

Jeg sluttet å røke den 11. januar 1971 kl. 9.00. Jeg røykte nemlig mellom 40 og 60 sigaretter for dagen, så det var på tide å kutte ut røyken. Men "lastenes sum" er konstant.

Helsen min har ikke alltid vært så bra, jeg har hatt problemer med ryggen, fordøyelsen (bl.a. magesår noen ganger). I 1982 ble jeg innlagt på Haukeland Sykehus, nevrologisk avdeling. (Der var det mannlig oversøster!) Etter den tid har jeg måttet jobbe mindre enn jeg var vant til. Spesielt har reisevirksomheten avtatt betraktelig.

Jeg har ikke engasjert meg i politikken, men har ved alle valg avgitt min stemme.

Til slutt vil jeg ønske alle russekamerater en gledelig jul og et riktig godt nyttår. Jeg håper at alle har anledning til å delta i 40-års jubileet. (Til orientering: Denne gutten danser normalt ikke.)

Vennlig hilsen

Magne
Magne

Nedstående attestar har eg skaffa på mystisk vis.

Per Tveit

Lensmannen i Vossestrand

- Upheim -

Å t f e r d s a t t e s t .

Magne Hermanson Kaldestad, f.30/12-1928 i Vossestrand, son til klokkar og lærar H.Kaldestad, kjenner eg personleg som ein sers gild ungdom. Han har ideale hugmål og er evnerik. Han er vel omtykt millom folket og er sømeleg og grei i all si ferd.

Han har ikkje vore under noko slags straffeforfylgjing og under okkupasjonen viste han ein fast nasjonal holdning.

Vossestrand lensmannskontor, den 20.mai 1952.

S.T. Sundve.
(S.T.Sundve.)

Melodi: _ _ Sussebass.

Kaldestad, du er vår "boss", du er vår skionne sjarmør, når du erter oss og ler, då smelter vi som smør, Kaldestad, du er så søt, som en stor karamell, du må aldri slutte her, vi vil ha deg til sjef.

Når du kommer bak her, med et glimt i øyet, skjønner vi du er i veldig godt humør, Kaldestad, et smil fra deg, og vi blir som gelé, Gratulerer, 40 år, er ingen alder det.

Hilsen fra småpikene.

DET BLE ØSTFOLDING AV MEG.

Etter russeturen Sørlandet rundt bar det rett ut i det militære. Ved hjelp av rektor Sjur Bøyum hadde jeg fått utsettelse fordi " det ville vorti eit meinbægje" for meg å bryte skolegangen før examen artium. Militærtjenesten skulle bli en rik' tid for meg. Etter bare en måneds rekruttskole på Gardermoen ble jeg etter søknad trukket ut som en av fire blant 150 som søkte på et kurs i USA. Bare fem uker etterat jeg hadde møtt opp i Flyvåpnet var jeg på prærien sør for Chicago. Klassen var på 15 studenter, vi fire fra Gamlelandet og resten innfødte.

Det ble plikttjeneste på Gardermoen og LOK i Myntgaten i Oslo. Jeg var blitt instruktør på flysimulator og hadde fått med meg nesten ett års allsidig utdannelse, med bla. meteorologi med navnebror Trægde og flytimer med kaptein Bjørneby på Fornebu.

Etter to års plikttjeneste begynte jeg på engelsk-linjen på Hamar lærerskole. Opptakskrav: 71 poeng! Det var den gang . Helt fra barnsben hadde jeg hatt lyst til å bosette meg i Fredrikstad-distriktet, fordi jeg hadde vært hos tantene mine der flere ganger i yngre år. Slik ble det.

Nå har jeg bodd i Borge, "bygda mellom broene", i hele 35 år og trives utmerket. Kommunen ligger ut mot Oslofjorden med Glomma som naturlig grense mot vest. Innbyggertall: 12500. Syngvige (noen av dere husker henne?) og jeg har bygget på en fjellkaus midt mellom byene, som vi begge ser fra eneboligen. Borge er hjembygda til Roald Amundsen, men via media er nok rogalendingen Ludvig Nessa mer omtalt, for ikke å sakke om min gamle elev, selfangstinspektør hev vori, Odd Lindberg. For å rette opp inntrykket litt iler jeg til med å nevne enda en elev, tysklansproffen, Jørn Andersen.

Så litt om den yrkesmessige delen av nevnte 35 år: Som så mange andre på den tid fant jeg fort ut at 2-årig lærerskole ikke var tilstrekkelig hvis en ville henge med i utviklingen. Først ble det gymnastikk, så fagene engelsk, historie og delvis pedagogikk ved Universitetet i Oslo. Alt i 1965 kom jeg over i ungdomsskolen, hvor jeg året etter ble rådgiver. Skolen den gang var linjedelt, og på det meste var vi 45 lærere og 630 elever. Jeg kom fort med i interimsstyret som forberedte Landslaget rådgivning i skolen, og hvor jeg kom med som nestformann i lagets første styre. En meget interessant tid. Ellers har jeg vært oppmann i engelsk for Østfold og øvingslærer for Pedagogisk Seminar ved Universitetet. Fra 1977 har jeg vært inspektør 1. Videre måtte jeg til pers som kst. rektor i nesten et år, men det var for byrdefullt, dvs. jeg ble for bundet til skolen. Mine interesser ligger i hovedsak utenfor skolens domene. Denne tilståelse fører meg over i neste emne: My out of school activities.

Det var bare tilfeldigheter (som så ofte ellers i livet) som førte meg inn i A/S Hafslund Musikkorps, hvor jeg ble i hele 27 år. I tillegg til de vanlige korpsoppdrag fikk vi stadig vekk spille ved selegre events ved Hafslund Hovedgård. Vi har bl.a. spilt for både president Neyerere, kong Olav og statsministeren. Radiokonsert hadde vi også. Knut Seim var overingeniør ved Hafslund, så vi hadde en del kontakt for om lag 15 år siden. Hobbysekestetten ble startet i 1955 og oppløst i fjor. Vi spilte til dans i ny og ne, men bare når vi selv hadde lyst. Den virkelig store opplevelsen for meg var å få spille i storband. Å få sitte og spille de samme arrangementene som orkestrene til Duke, Count og Glenn hadde gjort uødelige, føltes som et privilegium. Hvilket instrument jeg spilte? Tenorsaksofon, selvfølgelig. Den er midlertidig satt på loftet, for jeg ble jo aldri noen Ben Webster.....

Fritiden vår har fått et mønster etter hvert: Sommerferien bruker vi i Europa, fortrinnsvis ved Middelhavet med egen campingvogn. Høst- og vinterstid er reisemålet Trysil. Alt i 1963 bygde vi Trysilbu utenfor all regulering, men lett tilgjengelig. Den har etter hvert fått alle bekvemmeligheter som et bolighus har, minus telefon!

Nå er jo Trysilfjellet blitt et alpinesentrum av dimensjoner med en heiskapasitet på over 20 000 mennesker i timen og over 60 km alpinbakker og vel så langt løypenett. Nå er tiden inne til å bekjenne min store lidenskap om vinteren: alpin frikjøring. Interessen ble vekket i 1947 da vi trakk NM-bakkene i Savallen, og Bjarne Asheim og jeg satt i badstua sammen med Stein Eriksen og landslaget.

Med den eksplosive økningen av mennesker i bakkene har jeg lenge vært opptatt av å lære ungdommene her nede alpint skivett. Jeg har vært i Østerrike og sett hva de gjør. Alle elever i ungdomsskolen får et kurs på ei uke i alpin skiteknikk der nede. Kurset avsluttes med en prøve i skiferdighet: Test International. Ved vår skole har 9 trinn fått samme tilbud de siste 7 åra. Vi legger kurset til Trysil. Det har vært en suksess. Som medlem av Norges Profesjonelle Skilærerorganisasjon holdes jeg ajour om det som skjer og får rett til å holde ferdighetsprøvene. For å hamle opp med ungdommen så trener jeg flere ganger i uken på et helsestudio. Der har jeg gått i over 20 år.

Det neste emnet må bli skrivekløen min. For å nå et større publikum enn de jeg får med til Trysil så skriver jeg om alpin skiteknikk, utstyr osv. i Intersports alpinavis som sendes til alle husstander i Østfold hver høst. Innholdsmessig er spranget langt til Abygge, Borge historielags årshefte, som i år kommer ut for tiende gang. Jeg fikk gleden av å dra prosjektet i gang i min formannstid og bidrar ofte med artikler. Det heter at enhver nordmann med respekt for seg selv bør skrive minst ei bok. Selv har jeg to på samvittigheten. Den første kom i 1972: Kleppo, slektsbok fra Hallingdal. Mor og hennes søsken ga meg oppdraget. På grunn av at halvparten av slekta bor "over there" ble den delen skrevet på engelsk også.

Til min store glede bestilte Kongressbiblioteket i Washington DC et eksemplar. Bok nummer to kom ut på Tiden i 1987: Fra krambod til stormarked. Forbrukerkooperasjonen i Oslo gjennom 120 år.

Før jeg avslutter med herlige minner fra Voss må jeg ta med litt om familien. Synngøve er formingslærer på en 1-9 skole i Borge. Vi har ei datter (spilte fotball i 15 år) som har passert de 30 og bestyrer Cubus-parfymmeriet i Torvbyen i Fredrikstad og bor 12 km fra oss. Vi har to barnebarn som vi stortrives med: Frode, 13 år, som spiller ishockey på Stjernen, og det medfører helårstrening. Og så Marlen, 8 år, som spiller håndball på det laget pappa hennes trener, og som har vunnet gull i verdens største håndballturnering, Fredrikstad-cupen. Men når vi er i Trysil vinterstid, kjører vi alpint alle seks. Likevel glemmer vi ikke turgåingen, for vi har oppkjørte løyper rett ovenfor Trysilbu.

Endelig er vi kommet til "mimrestunden" som jeg skriver con amore.

Scene: Betongkolossen Voss off. landsgymnas. Guttene toalett. Er dere med jenter? Døren dit inn hadde fjærlukker som dasket den hardt igjen. Husker dere tegnesalen i fjerde og lektor Rystes utålmodige vandring opp og ned mellom pultrökkene? Fint, da er dere med. Sto du der trappa begynte og slapp en gråpose med vann akkurat i det du hørte døra slå igjen, ville posen kunne treffe den arme gutt som kom ut, forutsatt vanlig gangfart. Hvem som hadde funnet ut det? Vet ikke, men jeg hadde selv gleden av å "stå bi" da Olav Stevik skulle prøve om det var mulig. Tingen var perfekt. Posen traff Trygve Sekses tynnhårede isse med et hult drønn. Olav tok bena fatt, mens Trygve trengte litt tid på å komme seg av sjokket. Men da han hørte mine latterbrøl, for han i vei for å knipe synderen. Det ble en vill jakt gjennom korridor og trapper. De andre klassene hadde undervisning, så jakten fikk en brå slutt da døra til 2a fløy opp akkurat da Trygve skulle passere. I døra sto lektor Erling Stordal og ga uskyldige Trygve det glatte lag. Olav og jeg tittet nysgjerrig rundt nova for å bivåne det hele. Slukøret forlot Trygve valplassen. Så vil jeg avslutte med å friske opp minnene til mine klassekamerater. Husker dere da frøken Størslud fant død mus i katerskuffen og satt stiv uten å røre en finger? Andreas Mykleoust gikk og tok musa i halen, spaserte med mandige skritt bort til vinduet og hev den ut. Hvem hadde plassert den der? Husker dere svampekrigen? Hvor mange svamper gjorde vi kal på? Eller da Trygve grep gøkja til Nils Hammarland for å forsvare seg og slo den i pultkanten så den gikk tvers av? Fransktimene med Trøland. Reidar Knudsen smugleste Morgenposten da jeg tok en gummiring fra et norgesglass og skjøt tvers gjennom avisa. Han skvatt så til at han måtte på tavla og bøye franske verb. Akk ja. Pers harde krav om bare tre sider forbyr meg å fortelle om Bjarne og husvertens avanserte utløsermekanisme for å få tømt en boks vann i hodet mitt da jeg skulle åpne døra til hybelen min, for ikke å snakke om da det ble kjent at jeg hadde 40 liter spissøl på hybelen i russetida. . . . .

Kristian T Knutsen

Kjære Vossaruss anno 1950!

- Tenk at det verkeleg er 40 år sidan me dagleg såg kvarandre og var saman! Den tida var me samla på Voss, no er me spreiddde for alle vindar - både inn og utanlands. - Skal tru om me kjem til å dra kjensel på kvarandre når me møtes att?

Eg tykkjer det var ein god ide av Per Tveit å finna på dette med julebrev. Sjolv om jubileet strekkjer seg over to dagar, får vel ikkje alle snakka med alle. Denne gongen skal eg ha med meg vekkjarklokke så eg ikkje spør bort dagtida, men får med meg alt som går føre seg.

Sidan eg ein gong gjekk på norronlinja på gymnasit, prøver eg å skriva på «morsmålet og hjartemålet». Det går år mellom kvar gong eg prøver på det, så eg set mi lit til at det ikkje er så mange av lesarane som har nynorsk ordliste!

Etter «oppskrifta» me fekk skulle brevet innehalda eit attersyn på 40-45 år, noverande status, synspunkt på moralske, filosofiske og politiske spørsmål og mekje anna.

Det det vera sagt med det same: Eg har ikkje utført så store og merkvordige ting i livet.

Eg har vore eit av dei små kjula, og vore godt nøgd med det. Heilt fram til siste året har eg hatt yrkestittelen, lærar utan opprykk. No er siste del av tittelen fjerna, så no er eg kort og godt lærar.

divet og lagnaden har ført meg litt rundt om i landet, - stort sett 7-8 år på kvar plass. Siste "stoppestad" er Tune i Østfold, midt mellom Fredrikstad og Sarpsborg.

Eg har stort sett fått røpe born kvant 6. år - 20-30 i talet - og mi oppgave har då vore å prøve "Samvar med heimen å gjera dei til gagnlege og sjølustendige menneske i heim og samfunn", som det heiter i fremålsparagrafen.

Så litt om privatlivet:

Born og barneborn: 3 av det første slaget og 2 av det siste. Mykje av tida og tankane mine har gått med til å byggja opp trygge og gode oppvekstkar for dei tre borna mine som har flytta så mange gonger. No har dei flytta ut og står på eigne bein. Berre minstejenta, Nina, 19 år, som går på Markedoføringohøyskolen i Oslo, kjem heim i helga til "mors kjøttgryter."

Eldstemann, Karl Gunnar (27), er elektrikar og bur i Hokkeund. Det er han som har skaffa meg barneborn.

Margrethe (25), er førskulelærer og bur for seg sjølv i Sarpsborg. Ho er med åra blitt både ei venninne og ei dotter.

Hus og hage: Eg har vore med og bygd 3 hus og like mange hagar. Det siste året har eg budd i ei kommunal blokkleilighet og hatt 4 verandakassar. - Det har seg slik at mannen eg har vore gift med i 26 år var på jakt etter grønare gras, - og fann det. Det har vore og er vanskeleg å finna fram til ting å vera glad for i slike tilhøve, men no har eg greidd å halda hovudet over vatnet i snart eit år, og vonar at det vert lettare etter kvart.

Politikk og filosofi: Har eg lite greie på. Overlevelseskunst og livsvisdom er meir mine områder. Så er det nokon som treng gode råd, - så ring eller skriv, eller det aller beste - kom opp på ein kopp kaffi og snakke om saka! -

Med spaning ser eg no fram til å lesa julebrev fra dykk alle saman, og enda meir spanande vert det nok å treffast på Voss etter nye 15 år!

Mätte jula og nyåret verta godt for oss alle!

Helsing frå

Forunn Kristiansen (Hus)

Ole li Kvalvaag
 Nes Terrasse 15A
 1360 Nesbru

9/12-1989

Fjere Vossarviss av 1950 årgang

Når den så aktive Per Tveit skal stille i stand til en stor 40års "minne og jubelfest" på Voss uti september neste år, var det et godt påfunn å få skrevet ned noe om hvor en har vært og hva en har gjort i denne tiden.

Ferdig på Voss: - militærtjeneste Hvalsnoen og brigade 511 i Tyskland. Deretter Hår på YTH byggningsavdelingen. Jan ferie derfra var jeg i Longyearbyen sammen med to kull kamerater for blandt annet å kartlegge en ny gruve

Mit diplomarbeid gikk på en delvis prosjektering av Adamselv kraftanlegg for Finnmark fylke i Sebesten kommune. I oppmålingsfasen ble det en god del friluftsliv, bodde i felt og fisket i massevis. Pors kraftanlegg i Vrangvidet syd for Hammerfest ble det første fjellanlegg jeg hadde vært med på å lage.

Etter knappe 3 år i nordnorge havnet jeg så i Bogenhalvøens komm. kraftselskap, hvor jeg hadde oppdrag både i høye, store kamareer

og i Bergsbalen og Hamlagröområdet der
det var flere vanntunneler gæende.

Derefter til Sjønnordland kraftlag på Stord,
med mye jobbing i kabre, Blåfelli III
ble utbygget i denne perioden.

Mens jeg var på Stord ble jeg gift med Astid
fra Vågå. Her møtte vi også familien Per Tøst
og kan ikke glemme en hyggelig juleprokk hos dem.

Astid syntes det ble vel mye rote på Stord,
og så flyttet vi på oss til Rendalen for å
drive tunnel og lage kraftstasjon for Ingeniørbygg.

Da hadde vi skaffet oss leilighet på Grefsen i Oslo,
men måtte nok en tur ut på anlegg igjen,
til Bjelland kraftanlegg i Mannadal, overfor
Manndal. Deretter hadde vi fast bopæl

Vi har 2 barn, først Marte som er døpt i
Rendalen kirke og så Hans Olew som er
døpt i Grefsen kirke. Vi har senere
flyttet på oss til Nesbru i Åsker og krives godt her

Det er også en god del andre jobber enn
kraftanlegg jeg har vært med på, men la
de ligge til neste omgang hvis det er noen som
bryr seg.

Kjærtelig hilsen og god jul.

Ole Haukenes Sjønnordland.

Kjære russekamerater !

Her nokre linjer frå ein farande fant.

Etter artium på Voss vart det eit år i Kongens klar, nærare bestemt Tysklands-Brigaden i Flensburg. Deretter vart det Artilleriets Befalskule og Hærens Krigsskule. Dette tok tida fram til hausten 1954. Så stabsteneste i 2 år før eg byrja på Norges tekniske høgskule hausten 1956. Der vart eg ferdig med diplomem hausten 1960 på maskinlinja.

På grunn av offisersutdanninga bar det så til Brigaden i Nord-Norge der eg var sjef for Våpenteknisk kompani 1961-62.

Attende til stabsarbeid ved Hærens Forsyningskommando frå hausten 1962. Men det varde ikkje lenge.

Hausten 1965 bar det til Nord-Norge att. Denne gongen til Harstad der eg var våpenteknisk sjef i Distriktskommandostaben med ansvar for alt våpenteknisk vedlikehald og forsyningar til alle hæravdelingar i Nord-Norge.

I 3 år farta eg mellom Brønnøysund i sør til Kirkenes/Pasvik i nord, Kilpisjarvi i aust til Hammerfest i vest. Men sumaren 1968 vart det slutt på tida mi i Nord-Norge. Andre skulle ha feltteneste. Alternativet var sentralstaben i Oslo. Dette mislika me, så eg slutta i Forsvaret.

I staden vart det jobb ved Raufoss Ammunisjonsfabrikker som Kvalitetskontrollsjef. Og sidan har me vorte buande der. I alle desse åra har det vorte ymse jobbar og mykje reising. Me hadde eit særst interessant år i München. München er eit godt utgangspunkt for å kunna vitja Rom, Venezia, Milano, Wien for å nemna nokon av reisemåla.

Ellers har arbeidet ført til mange turar til Houston og Dallas i Texas, for ikkje å gløyma fleire turar til Hongkong og Kina og til Kuala Lumpur i Malaysia.

Det er alltid forvitneleg å møte nye folk og lære nye kulturar/skikkar å kjenna. Men fjerne reisemål er også slitsamt.

Tidsforskjellen gjer seg sterkt gjeldande.

Familiemessig er eg gift med ei vossegjente, Solveig Liland. Me har tre born: Anne Marie 28 år, Randi Synnøve 26 år og så Torstein Sigurd 16 år.

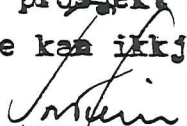
Anne Marie har ein Master i Business Administration, er gift med ein amerikansk traffikkflygar og har ein son på 2 år. Så me er besteforeldre.

Randi Synnøve er sjukepleiar, ugift. Og Torstein Sigurd går i 1.videregående.

Me bur godt på Raufoss i stort hus med stor hage. Men vinteren varer lenge og det kan vera mykje snø og svært kaldt. Me har vore heilt nede i -43°C og det tykkjer eg er i kaldaste laget.

Dette vart ei kort opprømsing om meg og mine.

Eg har ikkje noko store prosjekt å visa til, slike som bruene hans Per Tveit. Men alle kan ikkje vera brubyggjarar.

Torstein

PS: Ein hennar til Per Tveit som har hatt eit stort arbeid med å finna fram til alle namn/adressar.

Hotelsepsjonist Bjørg Liland, (Vindal), Hangursvegen 40, 5700 Voss 05-510227

40-år - utvuleg kortida går - eg synes ikkje det er lenge sidan me var på opptaksprøve til 1. klasse, det var nokon spennande dagar! Og eg var jo ein av dei på som var vert varande på Voss i alle desse åra etter artium. Men først hadde eg eit halvtår på Pilsby Husmoraskole, Holha hausten 1950. I 1951 gifta Olemann og eg oss og same året fekk me Sigurd og i 1953 kom Gro Mari. Desse åra gjekk med arbeid på Lilands Hotel og barnestell. Men tok eit 1/2 år på handelskule for då kunne me bu heime. - men me fekk ut at me måtte ha skikkeleg utdanning i hotellfaget, så i 1956 reiste me båt til Oslo og fekk oss 1 års lyøkkenspraksis og i januar 1957 hadde me komme inn på Norsk Hotellfagskule på Sola. I desse 2 åra var Gro Mari og Sigurd for det meste på Banken på Ulne hos mor og far. Det var tyff men er jo glad i dag for at eg fekk hotellfagbrevet.

Så kom me då heim og arbeidde på hotellet, og me i 60 år byrja planleggjinga av Park Hotel som då stod ferdig i juni 1962 og då flytte vingenfjeldra til Voss og Olemann og eg skulle driva delar av Hotel, men dette var jo et reisingshotell, så eg jobba på Park om vintrene. I 1960 fekk me og ei jente til, Brit Jøund.

- Åra gjekk og i 1975 selde vingenfjeldra Park Hotel til Voss Samvirke lag og eg vart då direktør, og driv det til dei selde det vidare til ein privat person. Då fekk eg tilbodet om å fortsetja og det sa eg ja til, for eg hadde no vorte skilt frå Olemann og kjøpt meg krassetilgheit på timme + at eg hadde 2 av ungene + barnetarn hev på Voss.

Og eg må sei at det er godt å ha farske vakker ml fridagar, ein vert trygt av alle same kveldar og mykje ansvar (og fulle folk!) Sigurd er EDB ingeniør hos ScanVest Ring sitt kontor hev på Voss, gift med ei Vossejente og har 2 barn. Han har ellers vore ein ung skyttar frå han var gammel nok, lauskje nokon sig han ifjor på T.V., han lag på skive 1 på Landskyttersteinet. - Brit Jøund er gift og bur på Dalane (forbi Bülken) og har 2 barn, ho er utdanna agronom. Ein Mari er på gymnasiet i Øydele og bur i heimen eller mor og far som dei bygde ved sjon mellom Øydele / Orheimsvund då dei vart penyjonistar. Ho har vore gift, har ingen barn. Så dit kjører eg ofte når eg har fri, det tek berre 1 1/2 time. - Ellers er det nok mykje som har forandra seg på Voss på desse 40 år men nokon av våre gamle lærarar er hev enda, sig nett i avisa at Ytre-Eide var 80 år, ser og stundom morkuset og Tyldent, og fru Naustdal og fru Boyum

lever og mermer seg 100 år!

Så vil eg takka for tillitens som "Forkvirme" for
møtet i september! Me får m prøve å gjera så
godt me kan, og det er m alt 15 år sidan 25-
årsjubileet, så eg vonar alle dei som var her då
+ dei som ikkje var då, mites opp denne gongen
så me vert fullt tal!

Vel Møtt!
Hebung frå ho Bjørg.

KJÆRE ALLE SAMMEN.

I følge Per Tveit, så skal dere alle ha interesse av å vite hva jeg har foretatt meg siden vi skiltes i 1950. Jeg får gjøre et forsøk og få det kortest mulig.

Høsten 1950 reiste jeg til London og arbeidet som barnepike (hushjelp). Kom uskadd fra det, og august 1951 gikk jeg ett år på Sunnhordaland kv. industriskole, Stord, for å lære meg å tråkle. Deretter ble det 5 år i Oslo, praksis for svenneprøven. Den ble avlagt etter ett år videregående klasse ved skolen på Stord.

Januar 1958 ble jeg elev ved Statens Lærerskole i forming, Oslo. Der hadde jeg bl. a. Per Spook som øvingselev! Ferdig der i des.-58, og hadde da også fått med meg handelsfag slik at jeg fikk "mesterbrev" og senere tatt ut håndverksbrev.

Januar 1959 fikk jeg min første jobb som lærer ved Gudbrandsdalens husflidskole, Lillehammer. Stor opplevelse. Senere flyttet jeg til Hamar, Fylkesyrkesskolen. Ansvar for 3 klassetrinn i kjole- og draktsøm, med avsluttende svennebrev. Det var en spennende tid, jeg var jo fersk sjøl, men det gikk over all forventning.

På Hamar møtte jeg en unkarsskollega, og etter 2 år giftet vi oss og flyttet til Nord-Trøndelag (Stjørdal).

Bygget hus og produserte to sønner, 1963 og 1966. Både mann og unger har holdt ut med meg i snart 30 år, så jeg har vel vært heldig. Stelt for familien det meste av tiden, bare enkelte strøjobber i yrket mitt.

1979 var behovet for min omsorg redusert adskillig, og jeg kunne tenke meg ut i arbeid igjen. Men ikke noe ledig i mitt fag. Begynn med noe nytt! Kom inn på Videregående skole på yrkessjåførlinjen, 9 ukers kurs. Fikk opplæring på buss og vogntog. Jeg lufta diesel, stelte med fartsskriver, kontrollerte oljen, la på kjetting og ble mobbet av 23 unggutter. Men det gikk bra. Vi fikk alle våre førerkort i kl. BECEDE. (jeg var 48 år).

Neste skritt ble da Statens Trafikklærerskole som ligger her i Stjørdal. Kom inn som student blandt 95 ungdommer. Fikk tilnavnet "MOR" og er siden blitt ^{kalt} det av kjørelærere rundt ~~og~~ i Norges land.

Jobbet i 2 år på en kjøreskole. Da den ble nedlagt startet jeg opp min egen kjøreskole som eksisterer enda. Har i tidens løp utvidet til 2 biler, noe som jeg anser som en passelig stor enhet. Yngste sønn, Bjørn, 23 år, passerte gjennom STLS i fjor, og er nu ansatt hos meg. Han flyttet heimefra også i de dager. Det ble litt mye med samme sjef både heime og på arbeid.

Eldste sønn Tore, 26 år, arbeider i Oslo - Selmer Furuholmen. Så vi to gamle er alene nå og trives bra med det.

Vi er friske og rørige og har gangsyn.

Hjertelig hilsen Bodil

P.S. Gleder meg til "møtet" til høsten!

Kjære skolekamerater !

Jeg tenker tilbake på de 40 årene som er gått siden vi gikk ut av Voss Landsgymnas. For meg ble det en lang reise bare å komme til skolestedet. Først seilte jeg med hurtigrute fra Nesna til Bergen i tre døgn. Siden reiste jeg med toget, der jeg fikk reisefølge med deg, Nils Bergo. Du spanderte deilige plommer. Det var den gangen noe stort for en som kom nordfra, hvor det enda var lite frukt å få kjøpt.

På gymnaset syntes jeg det var en fin stemning i klassen. Jeg tenker med takknemlighet tilbake på lærerne og medelevene. Fine skoleturer hadde vi om høsten og skidager om vinteren. Jeg husker også med glede gudstjenestene i Vangskyrkja og samværene i "Solglytt".

Det var nok å gjøre med både latin og gresk som hovedfag. Jeg kjente derfor en stor glede da jeg var ferdig med gymnaset, selv om det var en rik tid.

Jeg studerte ved Det Teologiske Menighetsfakultet og ble ferdig med presteutdannelsen våren 1958. I studietiden bodde jeg på Studenterhjemmet. Der bodde bl. a. Arne Garborg i sin tid hos "pater omnipotens". Det var en fin tid der med studenter fra de forskjellige fakultet og høgskoler. Vi hadde mye moro sammen, og det var et godt samhold.

Mens jeg gjorde feltpresttjeneste i Finnmark, ble jeg antatt som misjonsprest i Det Norske Misjonsselskap (NMS).

Etter at jeg ble ordinert til prest i 1959 i Nidarosdomen, reiste jeg til Paris for å studere fransk. Våren 1960 gikk ferden videre til Madagaskar. Der var det først å ta fatt på arbeidet med å lære gassisk språk noen måneder før jeg kunne reise til mitt første bestemmelsessted, Malaimbandy, som ligger i en elvedal 17 mil inni landet på Vest-Madagaskar. Det er blant de varmeste stedene med opptil + 40 grader C.

Jeg var hele tiden på Vestkysten, men arbeidet på forskjellige steder de fire periodene der ute. I tre perioder var jeg distriktsstyrer og i én periode rektor ved Bibelskolen i Morondava. Som distriktsstyrer samarbeider en med de nasjonale medarbeiderne i distriktet eller prostiet. Det er prester, evangelister, lærere osv.

Det å være distriktsstyrer innebærer mye turnéliv for å besøke små menigheter ute på landet og være med å grunnlegge nye. Videre gjelder det å oppmuntre, rettlede og undervise arbeidere på ensomme plasser. Noen ganger kunne en få alle arbeiderne i tale, når de var samlet i forskjellige sammenhenger.

På misjonsstasjonen hadde vi også en liten bokhandel. Kirken har nemlig sitt eget trykkeri. De trykker bl. a. skolebøker og kristen litteratur. Når en var på besøk ute på landet, hadde en nesten alltid med seg bøker. Det hendte at salmebøker og Nytestamenter ble solgt som varmt hvetebrød.

I distriktsarbeidet måtte en noen ganger sørge for å få bygd skoler langt ute på landet hvor staten enda ikke hadde skole. Skolen ble da som oftest også brukt som kirke. Eller en måtte få bygd en ny kirke eller et hus til en arbeider. Enkelte ganger hastet det svært med å få byttet et kirketak av gress med bølgelikk før troperegnet satte inn. Det var spennende mange ganger om det skulle lykkes.

Side 2.

På Bibelskolen i Morondava fikk elevene, som oftest var fattige, den maten de behøvde. Jeg måtte sørge for å kjøpe inn ris og være med å dele ut det hver skulle ha. De fikk også litt penger til mat, og de fikk utdelt såpe til klesvask og parafin til lampene sine.

Å være misjonær er en mangfoldig tjeneste. For meg ble det også mange praktiske oppgaver å ivareta ved siden av det å være prest og lærer.

I 1966 ble jeg gift med Natalie Hagen som hadde arbeidet noen år som diakonisse i Norge. På Madagaskar fikk hun nok å gjøre både med hus og hjem og i misjonsarbeidet. Da vi var ved Bibelskolen i Morondava, hadde hun ansvaret for medisiner til elevene.

Vi har to barn : Ingrid Louise som ble født i Oslo i 1967 og Kristian som ble født på Madagaskar i 1971. Barna våre gikk på Den Norske Skolen på Antsirabe og bodde på Internatet der. I siste periode var vi bosatt i Tulear, en havneby lengst i sør på Vestkysten. Derfra var det 80 mil til Antsirabe. Vi fikk barna hjem tre ganger i året, og da var det stor fest. I 1983 gikk datter vår ut fra 9. klasse der ute. Samme året reiste vi hjem, da perioden var slutt.

Ingrid Louise går nå tredje året på Diakonhjemmets Sykepleierhøgskole. Kristian går den praktiske vei og er for tiden lærling i Bygg og Anlegg. Både sønn og datter trives godt med arbeidet de har valgt. De bor enda hjemme.

Vi har bodd i NMS' hus i Oslo hver gang vi har vært på hjemmeopphold. I 1985 fikk vi imidlertid kjøpt et vertikalt delt hus med hage til. Det ligger på Ljan i Oslo. Vi er svært glade for å ha fått vårt eget etter en omflakkende tilværelse.

Siden vi kom hjem til Norge i 1983, har jeg for det meste reist som forkynner for Landsstyret i NMS. Jeg besøker ofte misjonsforeninger, har møter og skoletimer, deltar i gudstjenester og forskjellige leirer for barn, ungdom og voksne. Min kone arbeider som sykepleier i eldreomsorgen.

Jeg ser nå fram til å få møte dere på Voss til høsten. Nå nærmer julen seg, og jeg ønsker dere alle gledelig jul og et velsignet nytt år med det kjente verset : "Mitt hjerte alltid vanker i Jesu føderom, der samles mine tanker som i sin hovedsum. Der er min lengsel hjemme, der har min tro sin skatt; jeg kan deg aldri glemme, velsignet julenatt ! "

Hjertelig hilsen

Bjørn Vidar Mehus.
Bjørn Vidar Mehus.

Ivar Mo
Sørli terrasse 36
1473 Skårer

Kjære Vossaruss 1950 !

Det ble NTH etter gymnaset, jeg må vel tilstå, som planlagt.

Men først var det vel ett års militærtjeneste, halvparten av tiden i Tysklandsbrigaden. Jeg var så heldig å få arbeide som bilmekaniker sammen med tyskere. Foruten praktisk bruk av skoletysk, lærte jeg en god del om Tyskland og tyskere, slik det fortonet seg bare fem år etter krigen.

I Trondheim begynte det med hardkjør høsten 51, Forsvaret holdt oss i Tyskland en måned etter semesterstart. Gamle kjente fra Voss var gode rådgivere i å ta igjen det forsømte, så det gikk rimelig bra.

Årene ved NTH, det ble syv i alt, har vel mer enn noen annen enkeltperiode hatt betydning for resten av livet til nå. Jeg likte godt det jeg holdt på med. Brukte nok mesteparten av tiden, kanskje litt for mye, på studiene. Noe tid til Studentersamfundet og "Trondjæmpian" ble det allikevel. Jeg traff min kone Eli der, vi giftet oss i begynnelsen av 56 og har det fortsatt godt sammen.

Linjevalget ved NTH ble Elektro svakstrøm. Jeg kom til å interessere meg for telefonteknikk og valgte diplomene på dette område. Samtidig hadde jeg jobb som vitenskapelig assistent. Etter dette fikk jeg Høgskolestipend i vel to år. Tiden ble brukt til dr. ing-studium som blant annet omfattet bygging av en elektronisk telefonsentral.

Etter tre år på NTH utover vanlig siv.ingstudium var tiden inne for valg mellom å bli der eller å begynne med noe annet. Begge deler syntes bra nok, jeg likte undervisning. Det ble industrijobb allikevel, høsten 58 begynte jeg ved Standard Telefon og Kabelfabrik. Jeg har vært der siden og regner meg som fastgrodd nå.

Over 30 år i samme selskap kan synes ensformig. Det har det ikke vært, jeg har fått prøve meg på mange slags oppgaver. Arbeid i internasjonalt miljø har det vært hele tiden, det har jeg likt godt. Fortsatt er det nye ting å holde på med, spennvidden er fra helsevesen via OL til inkasso, alt telekommunikasjonsrelatert. Eli mener at tiden er inne til trappe ned. Hun har kanskje rett, men jeg liker stadig jobben, derfor har det ikke blitt noe av det.

- 2 -

Litt om privatlivet: Vi bodde et par steder i Grorud-dalen de første fem årene i Oslo, kjøpte så et hus i Lørenskog hvor vi fortsatt holder til. Vi har en sønn som heter Øyvind, han valgte å bli arkitekt. Han gjør det godt og det er selvsagt til stor glede for Eli og meg: Han er en av de tre nordmenn i det internasjonale teamet på fem som fikk førstepremien i arkitektkonkurransen om bibliotek i Alexandria. Nå er de igang med noe som blir et bygg i milliardklassen, hvis Egypt greier å ordne finansieringen.

Noe erfaring i politikken er det blitt. En periode i kommunestyret i Lørenskog var interessant. Det ble med de fire årene fordi jobben ved STK og politikken ikke lot seg forene med normalt familieliv. Jeg måtte velge to av de tre.

Pensjonisttilværelsen har jeg ikke tenkt så mye over, selv om den ikke er så veldig langt unna. Vi liker godt å reise sammen, det blir det derfor sannsynligvis en del av.

Til slutt julehilsen til alle sammen. Jeg gleder meg til å lese bidragene fra dere.

Til julehefteredaktør Per Tveit
Frå Andreas Myklebust

Eg har innimellom tenkt: Kvar blei dei av dei kvinner og menn frå Voss Landsgymnas ruas 1950? Eg traff sjeldan på dei på mi ferd gjennom livet. Det må vera rundt 20 år sidan eg sist såg ein eller fleire frå det kullet. Det var derfor med stor spaning eg åpna den gule konvolutten eg mottok her om dagen. I fyrste omgang verka konvolutten lite interessant Og såg slett ikkje ut til å innehalda noko inspirerende stoff.- Men så oppdaga eg navnet Per Tveit i nedre venstre hyrna. - Og då - ja, då hadde eg samanhengen før eg åpna brevet! Det var eit sers sjeldan brev eg hadde framfor meg. Per Tveit si forteljing førde meg ca. 40 år attende i tid. Ideen om julehefte var topp. Kan fleire personer få til noko liknande det han Per presterte, kan det bli eit alle tiders julehefte.

Adresselista for Vossaruss 1950 studerte eg med omhu. Det er så pass lenge sidan 1950 at eg måtte leita fram russebiletet frå det året for retteleg å kjenna igjen dei som var lista opp.

At det allereide er nedsett ei vel kvalifisert festnemd for jubileumsfesten, skulle tyda på at det kan bli ei god og givande samling på Voss til hausten.

Eg tok ingeniøreksamen på kjemilina i Bergen i 1956. Det fyrste året som ingeniør var eg ansatt ved Forsvarets Forskningsinstitutt på Kjeller. Der bestemte eg radioaktivi strontium, barium og cæsium i nedbør, melk og ost og var dessutan innom sporanalyser i nioboksyd. I 1957 flytta eg til Askøy. Der var eg i ein malingfabrikk där det blei produsert forskjellige typer tørrstoff for maling og der hovedproduktet var sinkkromat. I 1961 flytta eg så til Sunndalsøra - ei Amerikareise då mesta. Eg var då ansatt ved Årdal og Sunndal Verk på Sunndalsøra. Her har eg vore ansatt i 26 år. Arbeidet her gjekk ut på analyse av utslipp, arbeidsatmosfære og kva for forurensinger som gjekk til sjø, luft, skog, gras osv. Kort sagt miljø.

Eg har ikkje hatt så få sjukedager som han Per. I 39-årsalderen blei det kasta på meg ein sjukdom som heiter Trigemini Nevralgi - til daglig kalla ansiktsmerter. Det var for meg ein hardnakka sjukdom. Eg leita etter hjelp ved Molde sjukehus, Regionsjukehuset i Trondheim og ved Rikshospitalet. - Men opp til fleire gonger blei eg verre etter handsaminga enn før. Eg var innom akupunktur, homøopati, håndpålegging og alle slags kjerringråd. Men ingenting hjelp! I 1975 kom eg over ein artikkel i " Farmand " der ein med liknande plager hadde vore i København og blitt operert for plagene - med godt resultat.

Eg skreiv til Danmark og kom til København og tok operasjonen. Der åpna dei hovudet mitt, flytta både på vener og årer og eg blei fri smerter etter 11 år med store plager. Ei aldeles hardhendt handsaming i København - men med godt resultat!

I 1982 fekk eg eit hjerteinfarkt Og 2-3 år etter det slutta eg i arbeid. No kan det derfor føyast til h.v. etter tittel i adresselista for Vossaruss 1950.

I 1958 gifta eg meg med Gurid Skaar. Ho er frå same staden som eg. Her på Sunndalsøra var me begge ansatt i same firma. Ho som EDB-operator i over 20 år.

I 1959 fekk me sonen Geir. Han tok bedriftsøkonomisk line på gymnaset og gjekk rett over i Sunndal Sparebank der han har vore ansatt i over 11 år . Sunndalsøra er omringa av høge fjell. Det har gjort

Geir til ein flink skiløper. I sin tid var han kretsmeister i slalåm.

I 1961 fekk me ein son til. Han fekk navnet Thor. Thor har teke hovedfag i fysikk ved universitetet i Trondheim og har no i snart 3 år vore ansatt i Direktoratet for måleteknikk i Oslo. Han er også fjellinteressert - men heller kanskje meir til sommerlige fjell.

I 16-17 årsalderen blei han norgesmeister i styrkeløft. Den 8. november i år var han avbilda i Aftenposten. Han skulle då til Paris med eit viktig 1 kg lodd.

I gode og vonde dager har ho Gurid vore trufast på plass. Me kunne derfor feira eit lykkelig sølvbryllupp i gondol i Venezia for 6 år sidan. Etter at eg hadde vore ut av arbeid i 1-2 år slutta også Gurid på arbeid. Eg har vore heldig! Gjennom eit sunt og til dels aktivt liv har eg retta meg opp igjen. Eg har no så god helsa at me har kunna teke fleire turer i Middelhavsona dei siste åra. Eg melder meg derfor på jubileumsfesten og voner at eg då også kan trø dansen. Så vidt eg veit er det ikkje noko barnebarn i emning. Det kan sjå ut som sønene er like treg som faren når det gjeld formering. Fortset det slik , kan eg rekna med å bli oldefar på 100-årsdagen.

29 år på Nordmøre har gjort meg til nordmøring. Men eg har laga meg hytta i " gamlelandet " så eg har fare gjennom Voss mange gonger på desse åra.

Eg kunne tenkja meg å sjå Alsos i tønna ein gong til. Eg meiner også at Aaslaug Aarhus Asheim og Ø. Kvalvaag hadde eit godt innslag i russerevnen.

Med dette ynskjer eg russen frå 1950 god jul!

Helming *Stinaas* *Hyklehest*
Sunndalsø. 23
6600 Sunndalsøra